

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/44/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200220
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5012200220.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu : F., nar.: XX.XX.XXXX, bytom A., zast. : JUDr. Veronikou Nozar Jakubíkovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Ulica Republiky č. 21, 010 01 Žilina, proti žalovanému : Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom ul. Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2013 č.k. 21S/24/2012-87, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2013 č.k. 21S/24/2012-87 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 137,97 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Rozhodnutím č. AA/2012/2962/2424/OPČ-SSZ z 18.01.2012 (č.l. 10) žalovaný ako odvolací správny orgán v zmysle § 4 ods. 6 písm. c) zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, postupom podľa § 12 písm. s) zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 5/2004 Z.z.“) a ustanovenia § 58 ods. 1 v spojení s § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline č.k. C/2011/113507/OR zo dňa 20.10.2011 (č.l. 23 - ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku platí, že ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím

orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku platí, že ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový orgán udelil podľa ustanovenia § 66 Zákonníka práce predchádzajúci súhlas na rozviazanie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v spojení s § 72 ods. 1 zák. č. 5/2004 Z.z. so žalobcom ako zamestnancom, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím.

Podľa § 66 Zákonníka práce zamestnancovi so zdravotným postihnutím môže dať zamestnávateľ výpoveď len s predchádzajúcim súhlasom príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, inak je výpoveď neplatná. Tento súhlas sa nevyžaduje, ak ide o výpoveď dávanú zamestnancovi, ktorý dosiahol vek určený na nárok na starobný dôchodok, alebo z dôvodov ustanovených v § 63 ods. 1 písm. a) a e).

Podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách.

Podľa § 72 ods. 1 zák. č. 5/2004 Z.z. občan uznaný za občana so zmenenou pracovnou schopnosťou a občan uznaný za občana so zmenenou pracovnou schopnosťou s ťažším zdravotným postihnutím pred 1. januárom 2004 sa považuje za občana so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a) až do vydania rozhodnutia Sociálnej poisťovne. Občan so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a), ktorý po opätovnom posúdení dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu a po preskúmaní trvania invalidity na nárok na invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu 49a) prestal byť občanom so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a), sa na účely § 50, § 54, § 55 až 57, § 60 a 63 naďalej považuje za občana so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a) najdlhšie do troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne alebo najdlhšie do troch rokov od vydania posudku, ktorým bola občanovi priznaná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 40% a menej.

3. Svoje rozhodnutie žalovaný skutkovo odôvodnil tým, že zamestnávateľ žalobcu Žilinská teplárenská, a.s., podal žiadosť o udelenie predchádzajúceho súhlasu už dňa 02.05.2007 na skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) so žalobcom.

So žiadosťou predložil listinné dôkazy, a to uznesenie predstavenstva z 21.07.2004 spolu s rozhodnutím Generálneho riaditeľa z 27.07.2004, vrátane katalógu pracovných miest, ktoré preukazujú zrušenie pracovných miest žalobcu, rozhodnutie Okresnej správy sociálneho zabezpečenia v Žiline z 31.10.1991, rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredia z 12.12.2005 a 02.06.2006 preukazujúce, že sa jedná o občana so zdravotným postihnutím, pracovnú zmluvu z 02.12.1996, dohodu o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 01.07.2004 a popis pracovnej činnosti preukazujúci existenciu pracovného pomeru žalobcu. Taktiež zamestnávateľ predložil aj dohodu o skončení pracovného pomeru z 27.07.2004 a zápis z prerokovania skončenia pracovného pomeru konaného dňa 22.07.2004.

4. Po posúdení predmetnej žiadosti prvostupňový orgán rozhodnutím č. C/2007/040524 zo dňa 31.05.2007 podľa § 66 Zákonníka práce udelil zamestnávateľovi predchádzajúci súhlas na skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce so žalobcom.

Na základe podaného administratívneho odvolania žalovaný rozhodnutím č. AA/2007/34432/12130/OISS z 12.07.2007 rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

5. V rámci súdneho prieskumu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 1Sžo 119/2009 zo dňa 18.12.2009 rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu č.k. 21S 160/2007-96 zo dňa 16.12.2008 zamietajúci podanú žalobu zmenil a pôvodné rozhodnutie žalovaného zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Súčasne Najvyšší súd vyslovil názor, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali v rozpore so Zákonníkom práce.

6. Následné rozhodnutie prvostupňového orgánu č. C/2011/000744/OR o udelení predchádzajúceho

súhlasu vydané 03.01.2011 žalovaný rozhodnutím č. AA/2011/19587/8564/OPČ-SSZ z 23.05.2011 zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. V zmysle pokynov uvedených v rozhodnutí žalovaného sa prvostupňový správny orgán mal vysporiadať s návrhom žalobcu z 01.09.2010 na vykonanie dôkazov.

7. Preto vo veci opätovne rozhodoval prvostupňový orgán, ktorý udelil predchádzajúci súhlas na skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Na odvolanie žalobcu, žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu rozhodnutím č. AA/2012/2962/2424/OPČ-SSZ, ktoré je predmetom preskúmania v tomto súdnom konaní.

B)

8. Z obidvoch súčasných rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že pri opätovnom udeľovaní predchádzajúceho súhlasu zamestnávateľovi podľa ust. § 66 Zákonníka práce na skončenie pracovného pomeru sa malo postupovať v intenciách hore citovaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, t. j. zo skutkových okolností existujúcich ku dňu podania žiadosti zamestnávateľa o udelenie súhlasu (02.05.2007).

9. Žalovaný zdôraznil, že v zápisnici z prerokovania dňa 31.08.2010 žalobca najmä poukazoval na to, že u zamestnávateľa ponukové bolo voľné miesto (pracovné miesto na meranie a reguláciu), ktoré mu neponúkol. Podľa žalobcu bolo treba prezrieť organizačnú štruktúru zamestnávateľa v čase pred organizačnou zmenou, v danom čase a v čase po zmenách, ktoré sa ho dotkli. Súčasne s uvedeným žalobca dňa 02.09.2010 doručil prvostupňovému orgánu návrh na vykonanie dôkazov. Zamestnávateľ predložil na prvostupňový orgán dňa 26.08.2010 a 09.09.2010 doklady k organizačnej štruktúre zamestnávateľa v čase pred organizačnou zmenou a po organizačnej zmene v roku 2004 a v dobe pred podaním žiadosti a v čase podania žiadosti o udelenie predchádzajúceho súhlasu na skončenie pracovného pomeru z roku 2007.

10. V súvislosti s uvedenou argumentáciou žalovaný upozornil, že podľa Katalógu pracovných miest k 01.04.2007 (t.j. katalóg platný pred podaním žiadosti), podľa Katalógu pracovných miest k 01.05.2007 (t.j. katalóg platný v čase podania žiadosti) a Katalóg pracovných miest k 01.07.2007 zamestnávateľ nedisponoval voľným pracovným miestom.

Obdobne aj zo stanoviska (03.01.2011) Inšpektorátu práce Žilina prvostupňovému orgánu vyplynulo žalovanému, že u zamestnávateľa bola vykonaná inšpekcia zameraná na dodržiavanie ustanovení zák. č. 311/2011 Z.z. upravujúcich skončenie pracovného pomeru. Podľa zistenia inšpektorátu práce zamestnávateľ v dobe od 02.05.2007 do 12.07.2007 nedisponoval žiadnym neospravedlneným pracovným miestom a do pracovného pomeru nebol v sledovanom období prijatý žiadny zamestnanec.

11. Zamestnávateľ v stanovisku k vyššie uvedenému (viď bod č. 6) návrhu žalobcu na vykonanie dôkazov uviedol, že splnenie ponukovej povinnosti zo strany zamestnávateľa bolo aj predmetom dokazovania v rámci súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 14C/10/2008-257 o určení neplatnosti výpovede a náhrady mzdy. V uvedenom konaní bol vypočutý ako svedok aj pán K., o miesto ktorého mal žalobca záujem.

Výkonaným dokazovaním, v rámci ktorého bolo preskúmané obsadzovanie funkčných miest, uvedený okresný súd nezistil, že by v danom čase mal zamestnávateľ voľné pracovné miesto. Žalobca zdôraznil, že rozsudok Okresného súdu v Žiline č.k. 14C/10/2008-257 zo dňa 25.01.2011 o zamietnutí návrhu o určení neplatnosti výpovede a náhradnej mzdy žalobcovi bol ako správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/1 18/2011-291 zo dňa 21.06.2011.

12. K zamestnaniu pána H. zamestnávateľ v doplnenom stanovisku z 17.10.2011 uviedol, že zamestnanec nastúpil do pracovného pomeru dňa 01.11.2007 na funkciu mechanik. Podľa vyjadrenia zamestnávateľa zamestnanec túto prácu vykonával u zamestnávateľa aj v minulosti, v dobe od 29.06.1979 do 31.08.2004, kedy s ním bol rozviazaný pracovný pomer z dôvodu organizačných zmien. Na výkon funkcie merača v zmenovej prevádzke tak spĺňal všetky kvalifikačné predpoklady a zároveň aj zdravotné predpoklady nevyhnutné pre fyzicky náročnú nočnú prácu. Zamestnávateľ ďalej uviedol, že

podľa vyjadrenia pána Kyselu s predchádzajúcim zamestnávateľom, Povodím Váhu (Slovenský vodohospodársky podnik, š.p., odštepný závod Piešťany) ukončil pracovný pomer dohodou k 31.10.2007.

13. Ďalej v odôvodnení žalovaný orgán zdôraznil, že neexistujú záväzné kritéria pre udelenie, resp. neudelenie predchádzajúceho súhlasu na rozviazanie pracovného pomeru so zamestnancom, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím podľa § 66 Zákonníka práce, a že výber nadbytočného zamestnanca prislúcha výlučne zamestnávateľovi.

14. Čo sa týka nadbytočnosti zamestnanca, žalovaný vychádzal z právneho názoru prvostupňového orgánu, že k nej dochádza vtedy, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať prácami dohodnutými v pracovnej zmluve, t.j. zamestnávateľ naďalej nepotrebuje práce vykonávané zamestnancom a to buď vôbec alebo v pôvodnom rozsahu.

Ďalej čo sa týka ponuky pracovného miesta, prvostupňový správny orgán uviedol, že uvedenú ponuku vykonáva zamestnávateľ pred uplatnením výpovede.

15. Na základe záverov prvostupňového správneho orgánu žalovaný v odôvodnení uviedol, že po opätovnom preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový orgán po doplnení dokazovania ako aj na základe námietok a návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania v súvislosti s organizačným obsadením funkčných miest u zamestnávateľa dostatočne zhodnotil skutkový stav týkajúci sa výpovedného dôvodu.

Žalovaný pre ozrejmienie predmetnej veci uviedol, že o nadbytočnosti rozhoduje výlučne zamestnávateľ a o túto môže ísť aj v prípade, že zamestnávateľ zvyšuje stav zamestnancov.

16. Vo veci návrhu žalobcu z 01.09.2010 na preskúmanie organizačného obsadenia funkčných miest na oddelení MaR zamestnávateľa v spojení s preskúmaním skutočností, či na uvedenom oddelení bol evidovaný pán I., ako aj s preverení organizačnej schémy účinné od 01.01.2008, kde bolo funkčné miesto p. I. už obsadené pánom H. mesiac po uplynutí výpovednej doby účastníka konania, žalovaný poukázal na zistenia a závery Inšpektorátu práce v Žiline a Okresného súdu v Žiline vyslovené v súdnom konaní sp.zn. 14C/10/2008.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

17. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalobu z 30.03.2013 na Krajský súd v Žiline.

18. Žalobca najmä namietal, že žalovaný správny orgán pri rozhodovaní porušil ust. § 3 ods. 1, 2, 3, 4 zák. č. 71/1967 o správnom konaní, nedostatočne zistil skutočný stav veci a vydal nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené rozhodnutie.

19. V žalobe ďalej uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) v rozsudku sp.zn. I Sžo 119/2009 zo dňa 18.11.2009 podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline tak, že zrušil predchádzajúce rozhodnutie žalovaného zastávajúc právny názor, že je povinnosťou správneho orgánu príslušného na rozhodnutie o udelenie predchádzajúceho súhlasu na skončenie pracovného pomeru výpoveďou skúmať všetky zákonné podmienky, na základe ktorých môže zamestnávateľ skončiť pracovný pomer so zamestnancom výpoveďou a teda aj zákonných podmienok podľa § 61 ods. 1 a súčasne podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

20. Podľa žalobcu Najvyšší súd ďalej konštatoval, že správny orgán prvého stupňa vôbec neskúmal, kedy bola výpoveď prerokovaná so zástupcami zamestnancov, aj keď bol rozsudkom Najvyššieho súdu viazaný, že v rozhodnutí nemôže vychádzať zo skutkových okolností existujúcich v čase podania žiadosti zamestnávateľa o predbežný súhlas v zmysle § 66 Zákonníka práce.

21. Žalovaný vo svojom vyjadrení zopakoval hore podrobne opísané skutočnosti a právne závery.

B)

22. Krajský súd v Žiline ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného (ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo) v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Na uvedenom právnom základe krajský súd podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najmä sa v konaní sústredil na otázku, či správny orgán udelil v súlade so zákonom zamestnávateľovi podľa § 66 Zákonníka práce predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného pomeru so žalobcom v zmysle účelu ustanovení § 63 ods. 1 a § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

23. Pri vymedzení skutkového stavu krajský súd vychádzal pripojeného administratívneho spisu žalovaného (viď skutkový stav a opis nového správneho konania zachytený na str. 3 až 7 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu). Po citácii ustanovení § 66 a § 63 ods. 1 a 2 Zákonníka práce krajský súd vyzdvihol zmysel citovaných ustanovení v tom, že má zabezpečiť zvýšenú zákonnú ochranu zamestnancov so zdravotným postihnutím tak, aby zamestnávatelia svojvoľne neukončovali s takýmito zamestnancami pracovný pomer.

Predbežnou kontrolou riadneho splnenie zákonných podmienok zakotvených v príslušných ustanoveniach Zákonníka práce (podľa krajského súdu nielen odsek 1 ale aj 2 § 63) zákonodarcu poveril príslušný orgán verejnej správy.

24. V súvislosti s uvedeným krajský súd zdôraznil, že námietka žalobcu, že nebol dostatočne zistený skutočný stav veci a že žalovaný sa neriadil právnym názorom Najvyššieho súdu vyjadreným v rozsudku sp.zn. 1Sžo 119/2009, je dôvodná. Najmä správne orgány sa vôbec nezaoberali rozhodnutím zamestnávateľa o organizačných alebo iných zmenách vzhľadom k nadbytočnosti žalobcu, čím nepostupovali v súlade s požiadavkami uvedenými v ustanoveniach § 63 ods. 1 (v prejednávanej veci konkrétne písmeno b/) a 2 Zákonníka práce.

Naopak, ako za postačujúce vyhodnotili púhe predloženie písomného rozhodnutia o organizačných alebo iných zmenách a že bola funkcia žalobcu vyňatá z katalógu pracovných miest. Toto je však podľa krajského súdu v rozpore s naplnením podmienky nadbytočnosti, podľa ktorej nie je rozhodujúce, či je alebo nie je zamestnanec na nejakej funkcii, ale to, či jeho práca je pre zamestnávateľa potrebná, alebo nie je potrebná.

25. V súvislosti s uvedeným právnym názorom krajský súd konštatoval, že organizačné zmeny dotýkajúce sa žalobcu prebehli s účinnosťou k 31.07.2004 s tým, že Katalóg pracovných miest bol upravený v zmysle rozhodnutia Generálneho riaditeľa č. 7/2004 ku dňu 01.08.2004. Avšak žiadosť o udelenie predchádzajúceho súhlasu bola prvostupňovému orgánu doručená 02.05.2007.

Na pracovnom mieste mechanik MaR v dobe od 01.05.2007 do jeho zrušenia (k 01.08.2007) bol vedený pán K.. Podľa dohody o skončení pracovného pomeru uzatvoreného dňa 31.07.2007 medzi zamestnávateľom a K. pracovný pomer skončil dňom 31.07.2007 z dôvodu organizačnej zmeny pre nadbytočnosť. Avšak podľa krajského súdu zamestnávateľ už s účinnosťou od 01.11.2007 rozhodol o znovu vytvorení pracovného miesta mechanik MaRS, na ktoré bol v rovnaký deň prijatý pán S..

26. Vo vzťahu k argumentácii o viazanosti správnych orgánov obidvoch stupňov rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp.zn. 14C/10/2008/257 z 25.01.2011 krajský súd zdôraznil, že nakoľko správne orgány neboli účastníkom konania na Okresnom súde v Žiline v uvedenej veci a preto z toho mali vyvodiť právne závery súladné s ustanovením § 159 ods. 2 O.s.p.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

27. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 10.07.2013 (č.l. 94) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný na základe historických faktov zrekapituloval doterajší priebeh správnych a na to

nadväzujúcich súdnych konaní, a to pod bodmi:

1. Správne konanie a preskúmanie rozhodnutia a postupu žalovaného a
 2. Konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru,
- kde najmä zdôraznil absenciu svojej vedomosti o súdnom konaní na Okresnom súde v Žiline pod zn. 14C/10/2008-257 a o existencii rozsudku tohto okresného súdu z 25. januára 2011.

28. S poukazom na platnosť výpovede, ktorá bola podľa žalovaného potvrdená vyššie uvedenými rozsudkom Okresného súdu v Žiline a následne Krajského súdu v Žiline ako rozhodnými skutočnosťami pre správne konanie vo veci o udelenie predchádzajúceho súhlasu, žalovaný vyslovil názor, že zo strany zamestnávateľa boli splnené všetky náležitosti súvisiace so skončením pracovného pomeru so žalobcom. Správne konanie vo veci predchádzajúceho súhlasu po vydaní uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline stratilo akékoľvek opodstatnenie.

29. Taktiež žalovaný označil rozsudok krajského súdu za zmätočný a že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najmä v súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že príslušný krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia hoci zdôrazňoval povinnosť skutkový stav ohľadom organizačných zmien doplniť, tak neuviedol a nekonkretizoval o zabezpečenie akých dokladov by sa malo jednať, keďže ako žalovaný vyššie uvádza, všetky listinné dôkazy sú súčasťou spisových materiálov.

30. Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a rozhodnutie žalovaného potvrdí.

B)

31. Z rozsiahleho vyjadrenia žalobcu zo dňa 14.08.2013 (č.l. 107) vyplýva, že nesúhlasí s odvolaním žalovaného z nasledujúcich dôvodov:

- správne orgány ignorovali procesnú zásadu viazanosti, ktorá je upravená prostredníctvom § 250ja ods. 7 O.s.p.,
- uprednostnenie argumentácie obsiahnutej v rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. 14C10/2008-257 zo dňa 25.01.2011 pred riadnou aplikáciou ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku,
- generálny prokurátor podal na podnet žalobcu proti týmto rozhodnutiam mimoriadne dovolanie,
- správne orgány vôbec nezisťovali, či práce, ktoré tvorili pracovnú náplň žalobcu, prestal jeho zamestnávateľ vykonávať úplne, alebo nepotrebuje tieto práce v pôvodnom rozsahu,
- správne orgány sa existenciou príčinnej súvislosti medzi písomne prijatými organizačnými zmenami a nadbytočnosťou zamestnania, napriek tomu, že ide o jednu zo zákonných podmienok k platnosti výpovede podľa ust. § 63 ods.1 písm. b) Zákonníka práce, sa vôbec nezaoberali, čím nerešpektovali rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1 Sžo 119/2009,
- hmotnoprávnou podmienkou s prísne kogentným charakterom pre danie výpovede podľa § 63 ods. písm. b) Zákonníka práce v čase podania žiadosti (t.j. 02.05.2007) bolo predchádzajúce prerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov podľa ust. § 74, čo zamestnávateľ, hoci predložil „Zápisom z prerokovania skončenia pracovného pomeru konaného dňa 22.07.2004“, podľa žalobcu nesplnil, a to aj s odkazom na pôvodný rozsudok Okresného súdu v Žiline č. 7C 291/04-239 zo dňa 12.01.2007,
- zamestnávateľ na základe organizačnej zmeny zo dňa 27.07.2007 súčinnosťou od 01.08.2007 vytvoril pracovné miesto zámočník, na ktoré bol tým istým dňom prijatý do pracovného pomeru pán Z..

32. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd rozhodol podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. tak, že odvolanie žalovaného zamietne a napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdí ako vecne a právne správny. Súčasne pre prípad úspechu požiadal o priznanie náhrady trov konania vo vyčíslenej výške 137,97 €.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

33. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z

dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o spore týkajúcom sa zákonnosti rozhodnutia vychádzajúceho z pracovných vzťahov vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

34. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

35. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.) ako aj so stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

36. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj opravného prostriedku/ žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či existencia právoplatného rozsudku v skutkovo a právne totožnej veci bráni správnomu orgánu v ďalšom konaní. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

37. Ďalej je nutné zdôrazniť, že žalovaný svoje odvolanie oprel o ďalšie námietky. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa preto musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalovaný využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu k možnosti ďalšieho postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalovanému na prieskum zákonnosti

samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nevhodné. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

38. Z vyššie citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

39. Vzhľadom na vyššie vyslovené závery a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd preto zastáva názor, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej/ právnej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

1) K prekážke ďalšieho správneho konania:

40. Z odvolania žalovaného vyplýva najmä to, že po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu v Žiline zn. 14C/10/2008-257 zo dňa 25. januára 2011 (potvrdený rozsudkom Krajského súdu pod sp.zn. 5Co/I 18/2011-291 zo dňa 21. júna 2011), sa tento stal rozhodnou skutočnosťou pre správne konanie vo veci o udelenie predchádzajúceho súhlasu, t.j. má sa za to, že zo strany zamestnávateľa boli splnené všetky náležitosti súvisiace so skončením pracovného pomeru so žalobcom.

Preto žalovaný vyslovil názor, že ďalšie správne konanie vo veci predchádzajúceho súhlasu po vydaní uvedeného rozsudku Krajského súdu v Žiline stratilo akékoľvek opodstatnenie a že krajský súd sa s uvedenou skutočnosťou nedostatočne vysporiadal, čo podľa názoru žalovaného naplňa zrušovací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci. .

41. V súvislosti s uvedeným právnym názorom žalovaného Najvyšší súd poukazuje na ustanovenia čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 51 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spolu s § 7 ods. 2 O.s.p. a Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedených právnych noriem jednoznačne vyplýva zámer zákonodarcu rozdeliť orgány vykonávajúce súdnu moc na všeobecné súdnictvo právo nachádzajúce a správne súdnictvo vykonávajúce prieskum zákonnosti v oblasti výkonu verejnej správy. Ďalej vyplýva záver, že obidve takto vymedzené zložky súdnej moci nesmú prekročiť im zákonom zverenú právomoc a vecnú príslušnosť (§ 250d ods. 2 O.s.p.), lebo by mohli narušiť ústavný princíp zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 veta druhá ústavy).

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej

republiky.

Podľa článku 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa článku 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa § 7 ods. 2 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

42. Za uvedeného právneho stavu je potom nepochybné, že úloha zverená všeobecnému súdu prostredníctvom žaloby o určenie neplatnosti výpovede a o náhradu mzdy osobe, na ktorú sa vzťahuje osobitná právomoc orgánu verejnej správy v zmysle § 66 Zákonníka práce, nie je riešiteľná bez predchádzajúceho posúdenia zákonnosti už vydaného predchádzajúceho súhlasu a jemu predchádzajúcemu postupu správneho orgánu v správnom súdnictve (hore citovaný čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 135 ods. 2 veta druhá O.s.p.) správnym súdom.

Za situácie, keď sa okresný a ani krajský súd nachádzajúci právo v konaní sp.zn. 14C/10/2008, resp. sp.zn. 5Co/1 18/2011 takto uvedenými právnymi normami neriadil, t. j. konal od 21.01.2008 do 25.01.2011 v čase, keď vydaný predbežný súhlas formou rozhodnutia č. AA/2007/34432/12130/OISS z 12.06.2007 Najvyšší súd právoplatne so všetkými jeho právnymi účinkami zrušil, tak potom pri posudzovaní relevancie predbežného súhlasu vydaného podľa § 66 Zákonníka práce konal ako nepríslušný súd - vid' najmä ods. 2 na str. 10 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, kde bolo konštatované:

„Na tejto skutočnosti nič nemôže zmeniť ani rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S 160/2007-96 zo dňa 16.12.2008 ani rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 1Sžo 119/2009, ktorým bol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zmenený tak, že sa zrušuje rozhodnutie AA/2007/34432/12130/OISS z 12.6.2007 a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Zo strany súdov sa jednalo o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, pričom podanie žaloby v správnom konaní nemá odkladný účinok a ku dňu podaniu výpovede súd nezistil, že by bola odložená vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia Ústredia PSVaR AA/2007/34432/12130/OISS z 12.6.2007. Teda v čase výpovede danej odporcom navrhovateľovi 8.8.2007 bol daný súhlas bez ohľadu na to, či došlo alebo nedošlo k ďalšiemu zrušeniu správneho aktu. Zrušenie právoplatného rozhodnutia v danom konaní môže mať vplyv len na možnosť posúdenia nezákonnosti rozhodnutia nie však na konanie právnickej osoby, ktorá konala na základe právoplatného rozhodnutia príslušného orgánu. Preto bez ohľadu na to, že aj rozhodnutím zo dňa 3.1.2011 č.k. C/2011/000744/OR bol opätovne daný súhlas s prepustením navrhovateľa, pre platnosť právneho úkonu výpovede, bola podstatná právoplatnosť rozhodnutia o súhlase s prepustením navrhovateľa ako osoby ťažko zdravotne postihutej z pracovného pomeru.“

Podľa § 135 ods. 2 O.s.p. inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

43. Za tejto situácie, kedy okresný súd napriek ústavnej povinnosti orgánu štátnej moci dodržiavať čl. 2 ods. 2 ústavy nebol v zmysle § 159 ods. 2 O.s.p. viazaný zrušovacím rozsudkom Najvyššieho súdu a v ňom vyslovenými právnymi závermi, nemôže Najvyšší súd priznať relevanciu odvolacej námietke žalovaného, že pre neho právoplatný rozsudok okresného súdu predstavuje v ďalšom konaní takú rozhodnú skutočnosť (podľa všetkého mal žalovaný na mysli prekážku riešenia predbežnej otázky v zmysle § 40 ods. 1 Správneho poriadku), že ďalšie konanie stratilo akékoľvek opodstatnenie.

Podľa § 40 ods. 1 Správneho poriadku platí, že ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný; inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

44. Navyše musí Najvyšší súd konštatovať, že hore vyslovený právny názor o relevancii odvolacej

námietke žalovaného pre toto konanie je tiež v súlade s ústavne povolenou pozitívnou diskrimináciou zakotvenou v čl. 38 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa článku 38 ods. 1 ústavy ženy, mladiství a osoby zdravotne postihnuté majú právo na zvýšenú ochranu zdravia pri práci a osobitné pracovné podmienky.

2) K nadbytočnosti:

45. Nakoľko Najvyšší súd dospel k právnomu názoru, že neexistuje prekážka pre správny orgán, aby v ďalšom konaní o žiadosti v zmysle právnych záverov vyslovených krajským súdom rozhodol, preto následne pristúpil k prieskumu napadnutého rozsudku krajského súdu v medziach odvolacích námietok (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.).

Žalovaný predovšetkým namietal požiadavku krajského súdu, aby žalovaný v ďalšom konaní zabezpečil dostatok podkladov potrebných pre posúdenie žiadosti zamestnávateľa na skončenie pracovného pomeru so žalobcom.

46. V súvislosti s uvedenou požiadavkou ako aj po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu Najvyšší súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by ho mali viesť o opodstatnenosti všeobecne deklarovanej námietky, že je zmätočný a že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Naopak, požiadavka krajského súdu na riadne zistenie skutkového stavu v prejednávanej veci je nepochybne legitímna, lebo jedným zo zrušovacích dôvodov vyslovených krajským súdom v jeho výrokovej časti, že zistenie skutkového stavu je nedostatočné pre posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

47. Práve uloženie povinnosti riadne zistiť skutkový stav v rozsahu a prostriedkami, na voľbu ktorých je oprávnený správny orgán a za ktorých opomenutie nesie zodpovednosť, je jadrom právneho názoru krajského súdu. Obdobne bolo už konštatované aj v už citovanom zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu, 1 Sžo 119/2009 nasledovne:

„Podľa § 32 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a preto ich rozhodnutia sú skutkovo nesprávne a v rozpore so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne nesprávne, keď žalobu zamietol.

Vôľou zákonodarcu v citovanej právnej norme ustanovenej v § 66 Zákonníka práce bolo zabezpečiť zvýšenú zákonnú ochranu zamestnancom so zdravotným postihnutím pred zamestnávateľom tak, aby zamestnávateľa svojvoľne neukončovali s takýmito zamestnancami pracovný pomer. Z uvedených dôvodov povinnosťou úradu práce pri rozhodovaní o žiadosti zamestnávateľa na udelenie predchádzajúceho súhlasu ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou s uvedenou kategóriou zamestnancov je skúmať splnenie všetkých zákonných podmienok pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63, pričom tento súhlas sa nevyžaduje, ak ide o výpoveď dávanú zamestnancovi, ktorý dosiahol vek určený na nárok na starobný dôchodok, alebo z dôvodov ustanovených v § 63 I. 1 písm. a/a e/.

Predpokladom skúmania podmienok pre skončenie pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľa s takýmto zamestnancom je teda splnenie zákonných podmienok nielen podľa § 63 ods. 1 Zákonníka práce, ale súčasne aj splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 63 ods.2. Z uvedených dôvodov pokiaľ zákonodarca v ustanovení § 66 Zákonníka práce vyžaduje predchádzajúci súhlas na danie výpovede pracovníkovi so zdravotným, postihnutím, je povinnosťou správneho orgánu príslušného na rozhodnutie o udelení predchádzajúceho súhlasu na skončenie pracovného pomeru výpoveďou skúmať všetky zákonné podmienky, na základe ktorých môže zamestnávateľ skončiť pracovný pomer so zamestnancom výpoveďou, a teda splnenie zákonných podmienok podľa § 63 ods. 1 a súčasne podľa §

63 ods. 2 Zákonníka práce.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd sa nemohol stotožniť s tvrdením žalovaného, že nebolo v jeho kompetencii skúmať voľné pracovné miesta, pretože v predmetnom konaní o udelenie súhlasu ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods.1 písm. b/ Zákonníka práce skúmanie, či zamestnávateľ ponúkol zamestnancovi iné vhodné pracovné miesto, nemožno považovať za konanie správneho orgánu o vykonanie inšpekcie na voľné pracovné miesta.

Pokiaľ správne orgány oboch stupňov v danej veci nepostupovali v konaní o udelenie predchádzajúceho súhlasu zamestnávateľovi ku skončeniu pracovného pomeru so žalobcom výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce v intenciách uvedeného názoru odvolacieho súdu, postupovali v rozpore so Zákonníkom práce, a preto vo veci rozhodli nezákonne.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že súdy nespreskúmajú nadbytočnosť pracovníkov vzhľadom na vykonanie organizačných zmien zamestnávateľa, čo patrilo do výlučnej právomoci zamestnávateľa, ktorá skutočnosť však nezavaruje zamestnávateľovi povinnosti ďalšieho postupu podľa § 63 ods.2 Zákonníka práce pre splnenie zákonných podmienok platnej výpovede. Z uvedených dôvodov bolo povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa resp. žalovaného správneho orgánu zabezpečiť si dostatok podkladov potrebných pre posúdenie žiadosti zamestnávateľa na skončenie pracovného pomeru so žalobcom, ktorý je zamestnancom so zdravotným postihnutím podľa § 66 Zákonníka práce, či zamestnávateľ v danej veci splnil všetky zákonné podmienky, ktoré mu zákonodarcia ustanovuje pre platné skončenie pracovného pomeru so žalobcom výpoveďou podľa § 63 ods.1,2 Zákonníka práce.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v danej veci nemožno nechať bez povšimnutia, že k organizačnej zmene u zamestnávateľa došlo v roku 2004 a žiadosť o udelenie predchádzajúceho súhlasu zamestnávateľ podal v roku 2007. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Okresný súd v Žiline rozsudkom č.k. 7C 291/04-239 zo dňa 12. januára 2007 určil, že výpoveď daná zamestnávateľom Žilinská teplárenská a.s. v Žiline žalobcovi dňa 23. júla 2004 je neplatná a pracovný pomer trvá naďalej. Rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10. marca 2007. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že zamestnávateľ dal žalobcovi výpoveď v rozpore s § 63 ods.2 Zákonníka práce, pretože nepreukázal splnenie zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 63 ods. 2 a súčasne v rozpore s § 66 Zákonníka práce, pretože nepreukázal splnenie ďalších hmotnoprávných podmienok pre platnosť výpovede, keďže si nesplnil povinnosť vyžiadať si predchádzajúci súhlas príslušného národného úradu práce podľa § 66.

Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci nie je možné pri posudzovaní žiadosti zamestnávateľa zo dňa 2. mája 2007 na udelenie predchádzajúceho súhlasu ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce so žalobcom podľa § 66 Zákonníka práce, aby správny orgán skúmal splnenie zákonných podmienok pre udelenie predchádzajúceho súhlasu ku skončeniu pracovného pomeru zamestnávateľa so žalobcom, ktoré existovali v roku 2004, pretože zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že výpoveď zo dňa 23. júla 2004, na základe ktorej zamestnávateľ skončil pracovný pomer so žalobcom, bola rozsudkom súdu určená za neplatnú a súčasne súd určil, že pracovný pomer žalobcu u zamestnávateľa trvá naďalej. Z uvedených dôvodov, pokiaľ zamestnávateľ podal žiadosť dňa 2. mája 2007 na udelenie predchádzajúceho súhlasu ku skončeniu pracovného pomeru so žalobcom, povinnosťou správneho orgánu v zmysle § 66 Zákonníka práce bude vychádzať zo skutkových okolností existujúcich ku dňu podania tejto žiadosti.“

48. Najvyšší súd naďalej zotrváva na hore už raz uvedenej argumentácii s tým, že tak, ako správne vyslovil krajský súd, pri vyslovení záveru, že je splnená podmienka nadbytočnosti konkrétneho pracovníka, nie je možné vychádzať iba z formálnych úkonov zamestnávateľa, t.j. rôzne uznesenia jeho štatutárnych orgánov, pokyny, organizačné opatrenie, či zmeny v katalógu pracovných miest alebo organizačnom poriadku.

Naopak správny orgán v rámci zisťovania podkladov rozhodnutia musí preskúmať skutočnú vôľu zamestnávateľa, či pre ďalšie vykonávanie jeho predmetu činnosti (podnikania) bude druh práce zamestnanca, ktorý je označený ako nadbytočný, nevyhnutne potrebná, resp. či predpokladaný vývoj aktivít zamestnanca v blízkej budúcnosti nenaznačuje objektívnu potrebu vytvorenia nových pracovných miest (pozícií), ktoré by mohol takýto zamestnanec vzhľadom na svoje pracovné predpoklady vykonávať.

V.

49. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (§ 250j ods. 7 O.s.p.), najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1 Sžo/119/2009, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa pri rešpektovaní princípu právnej istoty od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Bude preto úlohou žalovaného v ďalšom konaní sa riadiť dôslednejšie právnymi názormi vyslovenými krajským súdom a doplnenými v tomto rozsudku.

50. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu súd prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia. Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplyvajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

51. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobcu listom zo 14.08.2013 s oporou vo vyhláske Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčísliła a o správnosti ktorých nevznikli pochybnosti :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. podanie vyjadrenia (13) 1 úkon práv. pomoci 130,16 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,81 €

tzn. v celkovej sume : 137,97 €

52. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátkou, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť jej priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti sú obsiahnuté v liste zo dňa 14.08.2013, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

53. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa ochrany pracovnoprávných vzťahov osobitných skupín jednotlivcov pri ukončovaní pracovného pomeru je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).